

вото име, което ми дойде на ума, бѣ Иванъ Вазовъ, а следъ това, като да съмъ челъ руски писателъ отъ златната епоха на голѣмитѣ писатели.

Съ голѣмата наслада отъ **Утрото на паметния день** и незадоволеното ми любопитство, кой е авторътъ, преминахъ въ спалнята.

На другия день, къмъ 11 часа, Йорданъ Йовковъ дойде пакъ и донесе нови статии и коректури.

Азъ му се похвалихъ, че се е получило едно много хубаво описание за началото на войната, но за съжаление, авторътъ не се подписалъ. Той ме гледаше съ очудване и като че ли искаше да ме подсѣти. Това не помогна. Когато вече азъ му дадохъ рѣкописа и му казахъ да го наредятъ по-скоро, за да не остане на края на книжката, и напълно убеденъ, че азъ не ще мога да го отгатна самъ, Йовковъ най-после се реши да изрече, едва ли не съ тонъ на виновность:

— Това е писано отъ мене . . .

Сега бѣше лесно да видя и почерка, да си спомня за 41 полкъ, да доловя изрази на съкласника.

Сега вече, когато бѣхъ сигуренъ, че този рѣкописъ е на Йорданъ Йовкова, моята радостъ прие по-ясна форма и започна да расте по размѣри. Йовковъ възбуждаше само добри чувства у всички другари. Би било недостатъчно да се каже, че той бѣ добъръ човѣкъ; добротата му минаваше въ истинско благодушие. Усмивката му бѣ чисто